

Budapestre vonatkozó újságcikkek

Szerző: *Román J.*
Cím: *Forrongnak a hajléktalanok*
Forrás: *Új Hírek*

Bp
(Hely)

1918. X. 12.

Osztályozás

Tárgy

362.52

Hely

Idő

"1918"

Személy

Helyszám

Forronganak a hajléktalanok

**Öt hónapja zárva tartják a budai menhelyet
A nyomor pesti éjszakái**

== Az Új Hírek tudósítójától ==

A háboru-okozta szociális bajaink között a lakásnyomora a legnagyobb. Színészek, miniszteri titkárok, tisztviselők lettek hajléktalanokká. És a legszegényebbek? Akik a hajléktalanok menhelyén bujnak meg, ha lehetne, ha valóban adnának bennük tiz, illetőleg husz fillérért éjjeli szállást.

Budapestnek négy menhelye van. Három Pesten, egy Budán, a második kerületben, a Szegényház-utca és Menház-utca sarkán, a régi Szent János-kórház mellett. Az egyemeletes, vörös épület előtt asszonyok állanak, fejkendőben, rossz cipőben, elkopott öltözékben, siró-luk a háborus nyomor. Délután 4 óra van, de ők már ott állnak, várják bebocsátásukat. Többnek kezében kanna és tejesedény van, ezek hadisegélyesek, akik ingyen-tejre várnak. Az asszonyok közé állók, akik élénken beszélnek egymásközt. Többen hangosan kifakadnak:

— Nem tudom, hol alszom az éjjel, ha megint elutasítanak.

Egy másik:

— Ezt be kell jelenteni! Két hónap óta naponként idejövök, mindig csak elutasítanak. Takarítás alatt van a menhely, ezt mondják örökösen.

Kopott külsejű, papucsos öregasszony zokogva panaszkol: —

— En ötödik hónapja, hogy ide-vánszorgok a fájós lábaimmal, mindhiába, nap-nap után azt mondja a gondnokné, hogy majd holnap nyílik a menház.

Becsöngettem a menház kapuján. A gondnokné nyitott ajtót. Elutasító mozdulatot tett, azt hitte szállásért jelentkezem. Miután beleegyeztem abba, hogy nem kapok szállást, megkérdeztem a gondnokné önágyását, hogy mi ennek az oka.

— Tatarozzák az épületet! — felelte. Ezt persze nem hittem el. Nézetemet közöltem is a gondnoknővel, aki erre előbbeni kijelentését akként módosította, hogy csak fogják tatarozni.

Kérdéseimre ezután bevallotta a gondnokné, hogy szó sincs semmiféle tatarozásról, vagy építkezésről, a menhely valóban nincsen üzemben május eleje óta, amikor is a menhelyen tartózkodó vöröskeresztes kisegítő-kórház katonalakói elhagyták. A menhely hét hálótermében, melyet megtekintettem, ott állanak a szalmazsákok és a vaságyak, elhagyottan, egészen bepórosodva, látszik rajtuk, hogy hónapok óta senki sem használja. Összesen száznegyven ágya van a

(Idő)

(Köt. v. füz.)

(Oldal)

menhelynek. Mig üzemben volt, mindig valamennyi szállásul szolgált egy-egy hajléktalannak. Most, — mint a gondnokné maga is mondotta, — kénytelen elutasítani a tömegesen jelentkező szegényeket. Megokolást sem tud adni, mert maga sem tudja, hogy mi az oka annak, hogy a menhelyet nem nyithatják meg.

— Lehet, — mondotta, — hogy azért nem nyitható meg a menhely, mert gondozója, Eckermann Ede, nyug. miniszteri tanácsos, aki a „Hajléktalanok Menhelye Egyesületének” alelnöke, beteg, s így nem törődhetik a hajléktalanok ügyeivel. Ő szokott néha látogatást tenni a menhelyen és nagyritkán a kerületi előljáró. Más senki.

Mostanában senki sem törődik a ~~háza~~ ügyeivel, a gondnokné egy-maga lakik az épületben, egyéb teendője nincs, mint elutasítani a hajlékért jelentkezőket.

— Hová mennek hálai a szegények, kik szállásért jelentkeznek maguknál? — kérdeztem a felügyelőnőtől.

— Bizony, sokan hálnak az utcán, vagy ismerőseiknél, akik esetleg befogadják őket, néhányan pedig a többi menhelyre mennek el. Ott azonban nem igen kapnak szállást, mert vagy nincs ott hely, vagy pedig elkésve érkeznek oda, mert a hat óra után jelentkezőket már nem bocsátják be, ez menhelyi szabály.

Felkerestem ezután a „Hajléktalanok Menhelye-Egyület” gondnoksági irodáját, mely a Ferenc-körut

23. második emelet 4. száma alatt van. Leyrer Emil névtáblája függ az ajtón. Leyrer bácsi öreg ember, aki a menhely-igazgatói címet viseli. Csak németül beszél. Arra a kérdéseimre, hogy miért van zárva a budai menhely, Leyrer bácsi előzékenyen cigarettával kínál meg. Majd azt mondotta, hogy csak egy hónapja, hogy a menhely nincsen üzemben.

Később — a beszélgetésünk folyamán — már két hónapot ismert be Leyrer bácsi, akit csak nagynehezen sikerült meggyőzőm arról, hogy a menhelyet meg kell nyitni, tél előtt állunk, a legkínosabb lakásviszonyok közepette vagyunk, a menhelynek a háború alatt elsőrendű és legfőbb hivatása, hogy kötelességének megfelelően. Leyrer bácsi — aki maga is szegény, gyámoltalan embernek látszik — igazat adott nekem s közölte, hogy most már rövidesen hozzálát, hogy a menhelyet megnyithassák, habár az nem rajta mulik.

Ezek után tisztelettel kérdjük mindazokat, akiken ez mulik, pontosabban a Hajléktalanok Menhelye Egyesület Igazgatóságát, miért tartja immár hatodik hónapja zárva Buda egyetlen menedékházát, ma, amikor mint saját évi jelentésében is elismeri az igazgatóság, hogy „a lakáshiány mind több és több embert kényszerít arra, hogy egyéb hajlék híján a menhelyet vegye igénybe”.

Román Kálmán.